

פרק 1

משהו פרותי קטן ואפור

ספור טוב צריך להכיל לפחות אלה מלים, אמר הינשוף, והוא אמור לדעת, מפני שהוא בעל החיים החכם ביותר, וגם מספר הספורים המצלח ביותר בין שדה הקיץ ליער החורף (כך הוא מצהיר). גם אם מה שהוא מספר לא תמיד מתבסס אך ורק על האמת, אולי נוכל לסלוח לו.

וספור צריך להיות מותח, אמר הינשוף, ומשעשע, ולפעמים - אבל באמת רק לפעמים! - גם טיפ-טפה עצוב (רק טיפ-טפה, באמת). ובסוף כלם צריכים להיות שוב עליזים.

זה מה שהוא אמר, ואז ספר לי את הספור על כחול-עינים. ואני אספר לכם עכשיו את הספור הזה, בדיוק כמו שהוא ספר לי אותו (או אולי טפה-טפה אחרת). אבל האם הוא יכול אלה מלים? את זה עוד נראה. וגם אם לא, אולי זה לא ממש נורא: תכן שהינשוף רק הציע מספר עגל כזה כדי להתרברב, ובעצם הוא לא יודע בכלל לספור עד אלה.

הספור על כחול-עינים מתחיל בדיוק ברגע שאמא אילה מגלה מתחת לשיח הורדים משהו פרותי קטן ואפור, והמשהו הזה טומן את ראשו בין רגליו.

"אמא!" בוכה הפרותי הקטן האפור. "אמא!"

"המשהו הזה שכתב כאן כל הזמן?" תוהה אמא אילה. "בכלל לא

ראיתי אותו כשהגענו לכאן!" היא ממשיכה להתנשף קצת.

"הי, אתה!" אומר אבא ארנב ומתקרב לשם בנתורים (גם הוא

עדין מתנשם ומתנשף). אָבֵל הוּא אֵינוּ מַעַז לַגַּעַת בַּמִּשְׁהוּ הַפְּרוֹתֵי
הַקֶּטָן וְהָאָפוֹר הַזֶּה, כִּי אֵף פַּעַם אֵי אֶפְשֶׁר לְדַעַת מָה יָכוֹל לִהְיוֹת
דְּבַר כָּזֶה, פְּרוֹתֵי קֶטָן וְאָפוֹר. "מִי אַתָּה? אֵיךְ קוֹרְאִים לְךָ?"
"אֲמָא!" בּוֹכָה שׁוֹב הַפְּרוֹתֵי הָאָפוֹר הַקֶּטָן. "אֲמָא!"
"קוֹרְאִים לוֹ אֲמָא?" שׁוֹאֵלֶת זֵה־רַפְרוּהָ, גּוֹרֶת הָאֵילִים הַקֶּטָנָה
מִכֶּלֶם, וּפּוֹעֶרֶת זֹג עֵינַיִם גְּדוֹלוֹת. "זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת שֵׁם שֶׁל מִישָׁהוּ?"
וְאַתֶּם כְּבָר יְכוֹלִים בּוֹדְאֵי לְהַבִּין שְׁזֵה־רַפְרוּהָ בְּאַמַּת קֶטָנָה מְאוֹד
וּקְצַת טַפְשָׁנָת.

לְכֵן גַּם אֵף אֶחָד לֹא עוֹנָה לָהּ.

"מִישָׁהוּ כְּבָר רָאָה פַּעַם דְּבַר כָּזֶה, דְּבַר כָּזֶה?" קוֹרֵאת אֲמָא עַכְבְּרַת־
יַעַר וּמַעֲיָפָה מִבְּטִים חֲקֻרְנֵיִם וּמְבַלְבְּלִים מַעַט מִיָּמִין לְשִׁמְאֵל
וּמֵאַחֹר לְפָנִים וְחוֹזֵר חֲלִילָהּ. הִיא עֲסוּקָה כָּל הַזְּמַן עַד מַעַל הָרֵאשׁ
בְּאֶסּוֹף חֲמֻשֶׁת הַיְלָדִים שְׁלָהּ, שֶׁפָּקְחוּ עֵינַיִם רַק לְפָנֵי כָּמָה יָמִים,
וְעַכְשָׁיו כְּבָר מִתְרוֹצְצִים לְכָל עֵבֶר כְּדִי לְתוֹר אֶת הָעוֹלָם. "הוּא אָפוֹר
כְּמוֹנִי, הוּא אָפוֹר כְּמוֹנִי, אָבֵל הוּא לֹא קְרוֹב מִשְׁפָּחָה שְׁלִי, לֹא קְרוֹב
מִשְׁפָּחָה שְׁלִי!"

"אֵף אֶחָד גַּם לֹא הִיָּה חוֹשֵׁב כָּכֵה, אֲמָא עַכְבְּרַת־יַעַר!" אוֹמֵר
אַבָּא חֲזִיר־בֵּר בְּזַעַף. "הֲרִי תִכְף רוֹאִים שֶׁהוּא גְדוֹל מִמֶּךָ פִּי
אֵלָּה!" (אֵין לִי מִשְׁגַּ אִם חֲזִיר־הֵבֵר יוֹדֵעַ לְסַפּוֹר עַד אֵלָּה.
וּבְכָל זֹאת, הַמִּשְׁהוּ הַפְּרוֹתֵי הָאָפוֹר
הַקֶּטָן גְּדוֹל יוֹתֵר מֵאֲמָא עַכְבְּרַת־יַעַר.
כֵּן, הַרְבֵּה־הַרְבֵּה יוֹתֵר גְּדוֹל, זֶה נִכּוֹן.)
וּבְכֵן, כְּמוֹ שְׁאַתֶּם יוֹדְעִים, אֲנִי

כמעט יגשוף!" קורא עכשיו האוח ממרומי אחד הענפים שמעל ראשיהם, ומנפח את נוצותיו. "והרי היגשוף הוא הפקח בין חיות היער, נכון? לכן אני אומר לכם..."
"די, מספיק עם הקשקושים שלך!" אומר אבא ארנב. "אתה חייב תמיד להתרברב, אוח, גם אם זה ממש לא הזמן המתאים!"
אבל כשהאוח מרגיש שהוא חשוב, גם עלבון לא יכול לעצור בעדו.

"לכן אני אומר לכם: זה דב!"

"דב!" קוראת אמא עכברת-יער וכבר מתכוננת לברוח משם. אבל: "שלום", לוחשת אמא אילה בשקט-בשקט, ועכשיו היא אפילו מעזה להתקרב עוד קצת אל המשוהו הפרוטי הקטן והאפור. "שלום, פרוטי אפור קטן. אתה לא צריד בכלל לפחוד מאתנו! אנחנו הרי לא נעשה לך שום דבר!"
"אבל זה בכלל לא בטוח, עוד לא התקבלה שום

החלטה כזאת!" קורא האוה. "דברים, ואת זה יודע כל עוף דורס-
לילה, הם בעלי חיים מסכנים! אז אם זה באמת דב..."
משפחת הגיריות שמרה עד עכשיו על מרחק מסים מהאחרים,
אבל כעת נדחק אבא גירית קדימה.

"אני כבר לא יכול לסבול את הפטפוטים המטפשים האלה!" הוא
קורא. "הילד המסכן הזה רטב כמו לותרה. זה שועל! אף אחד מכם
עוד לא ראה שועל קטן? המשפחה שלי חיה במשך חורפים וקיצים
רבים עם משפחת שועלים באותה מחלה, לכן אני יודע לזהות גור
של שועלים לפי קצה האף שלו, גם אם הוא רטב, תאמינו לי!"
"שועל?" לוחשת אמא אילה ונסוגה בבילה צעד אחד לאחור.
"באמת שועל?"

"טוב, עכשיו אני חייב למחות בכל תקף!" קורא האוה. "הצבע של
השועל הוא אדום, את זה יודעות אפילו הנמלים, ומישהו כמוני,
שהוא כמעט ינשוף חכם, יודע את זה בוודאות!"
אבל אתם בודאי כבר שואלים את עצמכם במשך כל הזמן הזה
איה? תכן שקל החיות האלה, שבדרך כלל לא ממש מידדות זו עם
זו, התאספו באותו ערב מתחת לשיחי הורדים, נכון? אם כן, עלי
לספר לכם מיד גם את החלק הזה בספור.